

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 2356/19

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופט ד' מינץ

העותרים: 1. ____ ברגותי
2. ____ ברגותי
3. פלוני
4. ____ ברגותי
5. פלוני
6. המוקד להגנת הפרט

נגד

המשיבים: 1. המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית
2. היועץ המשפטי לגדה המערבית

עתירה למתן צו על תנאי וצו ביניים

תאריך הישיבה: ג' בניסן התשע"ט (8.4.2019)

בשם העותרים: עו"ד נאסר עודה

בשם המשיבים: עו"ד רועי שויקה

פסק-דין

השופט ד' מינץ:

1. עניינה של העתירה בצו החרמה והריסה שהוציא משיב 1, המפקד הצבאי על איזור יהודה ושומרון (להלן: המשיב), מכוח תקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945 (להלן: תקנות ההגנה), לדירה בה התגורר המחבל צאלח עומר צאלח ברגותי (להלן: צאלח).

הרקע לעתירה

2. כמפורט בכתב האישום אשר הוגש נגד אחיו של צאלח, עאצם עוצר צאלח ברגותי (להלן: עאצם), צאלח יצא עם עאצם ביום 9.12.2018 למסע טרור, לאחר שעאצם

הביע את רצונו לבצע פיגוע בצומת עפרה וצאלח מצדו הסכים לשמש כנהג לצורך ביצוע הפיגוע. צאלח נהג ברכב אל צומת עפרה כשלצדו עאצם, אשר ירה ופצע שבעה בני אדם שעמדו בסמוך לתחנת האוטובוס במקום, ובהם אישה הרה שנפגעה קשות. עקב פציעתה הקשה, נאלצו הרופאים ליילד את האישה שהייתה בחודש השביעי להריונה, אך היילוד (עמיעד ישראל איש-רן ז"ל) לא שרד והלך לעולמו מספר ימים לאחר מכן.

3. ביום 12.12.2018 נהרג צאלח על ידי כוחות צה"ל לאחר שניסה להימלט בעת הניסיון לעוצרו. לשלמות התמונה יצוין כי למחרת היום, ביום 13.12.2018, עאצם שב לנתיב הרצח ובהגיעו לצומת גבעת אסף, הרג ביריות את סמ"ר יובל מור יוסף ז"ל ואת סמ"ר יוסף כהן ז"ל ופצע שני חיילים נוספים. ביום 4.2.2019 הוציא המשיב צו החרמה והריסה לביתו של עאצם, בו התגורר יחד עם אשתו. עתירה שהוגשה נגד הצו – נדחתה ביום 4.3.2019 (בג"ץ 974/19), וביום 7.3.2019 בוצעה ההריסה.

4. ביום 4.2.2019 הודיע המשיב על כוונתו להחרים ולהרוס גם את הדירה בה התגורר צאלח עם אשתו ובנם (להלן: הדירה), הנמצאת בקומה השנייה בתוך מבנה בן שלוש קומות אשר בבעלות אביו. בהודעה פורטו הנימוקים להפעלת הסמכות וניתנה לעותרים האפשרות להשיג על כך עד ליום 7.2.2019. ביום האחרון שנקבע להגשת ההשגה, פנה בא-כוח העותרים במכתב למשיב, בבקשה שתינתן לעותרים שהות נוספת להגשת השגה, וזאת בטענה שבני משפחתו של צאלח נתונים במעצר באופן המקשה על בירור המסכת העובדתית המלאה לצורך הגשת ההשגה (יצוין כי בעתירתם טענו העותרים כי פנייתם למשיב נעשתה ביום 5.2.2019, אך עיון במכתב מגלה כי הוא אכן נושא תאריך 7.2.2019). המשיב נענה לבקשת העותרים, לפנים משורת הדין, ולעותרים ניתנה הארכה להגשת השגה עד ליום 10.2.2019. פניה נוספת מטעם בא-כוח העותרים לדחיית המועד להגשת השגה נדחתה בהחלטה מיום 10.2.2019, לאחר שגם הובהר כי רעייתו של צאלח אינה עצורה כלל, כך שאין כל מניעה לקבל ממנה את כל המידע הדרוש, וכי גם בני המשפחה העצורים המתגוררים בחלקים אחרים של המבנה אינם מנועי מפגש עם עורך דין. לפנים משורת הדין ניתנה הארכה נוספת להגשת השגה עד ליום 11.2.2019 כאשר הובהר כי אם לא תוגש השגה עד לאותו מועד, יפעל המשיב להוצאת צו החרמה והריסה נגד הדירה. חרף האמור, בא-כוח העותרים לא הגיש השגה וביום 11.2.2019 פנה למשיב פעם נוספת בבקשה להארכת מועד. ביום 28.3.2019 הוצא צו ההחרמה וההריסה לדירה כאשר אין חולק כי עד לאותו מועד לא הוגשה השגה.

מכאן העתירה שלפנינו.

טענות העותרים

5. העותרים – הוריו של צאלח (עותרים 1 ו-2); אחיו הקטין המתגורר עם הוריו (עותר 3); רעייתו (עותרת 4); בנו הקטין (עותר 5) – העלו טענות שונות נגד צו ההחרמה וההריסה, ביניהן טענות עקרוניות בקשר לשימוש בתקנה 119 לתקנות ההגנה, וטענות פרטניות בקשר לשימוש שנעשה בתקנה במקרה זה. במישור העקרוני נטען כי תקנה 119 לתקנות ההגנה עומדת בניגוד לנורמות המחייבות את המשיב, כמו גם כללי המשפט הבינלאומי, וכי עשיית שימוש בתקנה מהווה הפרה של האיסור על ענישה קולקטיבית ופוגעת בזכויות יסוד.

6. באשר לנסיבות מקרה זה, טענו העותרים כי נשללה מהם זכות השימוע, שכן לטענת בא-כוח העותרים, נמנע ממנו לקבל את התשתית העובדתית הנדרשת לצורך ייצוג בני המשפחה ובשל כך לא עלה בידי העותרים להגיש השגה. זאת, שעה שהמשיב סירב לדחות את המועד להגשת השגה כאשר בעלי המבנה היו באותה העת נתונים במעצר. כמו כן, נטען כי צו ההריסה וההחרמה הוצא מבלי שהוצגה ראייה כלשהי המצביעה על זיקה בין מעשי צאלח לאירוע הירי ולתוצאותיו. המשיב גם לא העביר לידי בא-כוח העותרים את תכנית הריסת הבית וחוות דעת מקצועית שתבהיר את אופן ההריסה והנוק הצפוי מפעולה זו.

7. עוד נטען כי אין בכוחה של החרמת הדירה כדי להגשים את מטרת ההרתעה מביצוע אירועים עתידיים, שכן צאלח חוסל זה מכבר בעוד הדירה הינה בבעלות עותרים 1 ו-2 שהינם חפים מפשע ולא מיוחסת להם מעורבות או ידיעה מראש של האירוע. זאת ועוד, ההחלטה להרוס את הדירה לצורך הרתעה אינה עומדת במבחני המידתיות, שכן מבנה מגורים אחר – ביתו של עאצם – שהיה גם הוא בבעלותם של עותרים 1 ו-2, הוריהם של האחים צאלח ועאצם, הממוקם באותה שכונה, נהרס זה מכבר בגין אותו אירוע.

8. בנוסף, נטען כי מכלול נסיבות מקרה זה, ובפרט העובדה שצו ההחרמה וההריסה הוצא בסופו של יום לאחר חודש וחצי, מצביעים על כך שמניעי המשיב לפעול להחרמת והריסה הדירה הינם מניעים "עונשיים ונקמניים" ואין הוא פועל לצורך הרתעה בלבד.

טענות המשיבים

8. לעמדת המשיבים, דין העתירה להידחות. הטענות העקרוניות שמעלים העותרים בעתירה אינן חדשות, והן נדונו ונדחו במסגרת פסקי דין רבים שניתנו בעבר על ידי בית

משפט זה. באשר להפעלת הסמכות במקרה זה, אין שחר לטענת העותרים בדבר פגיעה בזכות השימוע ובזכותם של העותרים להליך הוגן. המשיב הבהיר בשעתו כי אם לא תוגש השגה, ינתן צו ההחרמה וההריסה לאחר יום 11.2.2019 כאשר לבסוף, הוצא הצו רק ביום 28.3.2019. לעותרים ניתנה השהות להגשת השגה למעלה ומעבר מהמקובל במקרים דומים, כאשר בפרק הזמן שחלף אף שוחררה ממעצר עותרת 1, אמו של צאלח, אשר נטען כי שהותה במעצר מקשה על בירור המסכת העובדתית. לטענת המשיבים יש גם לדחות את הטענה בדבר היעדר תשתית ראייתית מבוססת. זאת שעה שגרסתו של עאצם משמשת כראיה מרכזית לשותפות של צאלח בביצוע הפיגוע, בנוסף לראיות חיצוניות נוספות.

באשר לדירה המיועדת להריסה, הרי שהזיקה המשפחתית בין צאלח לבין בעלי הדירה מקיימת במקרה זה את הקשר הרציונלי הנדרש בגדרה של דרישת המידתיות, בין תכלית ההרתעה לצו ההריסה שהוצא נגד הדירה.

9. לבסוף, באשר לטענת העותרים בדבר היעדר אפקטיביות ההרתעה במקרה זה. לעמדת המשיבים מעורבותם האינטנסיבית של בני המשפחה בטרור, שהגיעה לשיאה בכך ששני אחים פעלו לביצוע פיגוע רצחני יחדיו, ודאי אינה מצדיקה כי המשיב יפעל להריסת ביתו של אחד מהאחים בלבד.

דיון והכרעה

10. לאחר עיון בעתירה ובתגובה שניתנה לה, שמיעת טענות הצדדים בעל-פה ועיון בחומרים שהוגשו במהלך הדיון ולאחריו (ביניהם הודעותיו של עאצם במשטרה), הגעתי לכלל מסקנה כי דין העתירה להידחות.

11. בפתח הדברים אבהיר כי הסוגיות העקרוניות הקשורות ליישום תקנה 119 לתקנות ההגנה נדונו לגופן בפסיקת בית משפט זה בהזדמנויות שונות (ראו למשל: בג"ץ 8091/14 המוקד להגנת הפרט נ' שר הביטחון (31.12.2014) (להלן: עניין המוקד להגנת הפרט); בקשה לדיון נוסף באותו עניין שנדחתה – דנג"ץ 360/15 המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר זלצברגר נ' שר הבטחון (12.11.2015)). כפי שקבע בית משפט זה בעבר, וגם לאחרונה ממש, אין להידרש לסוגיות אלה מחדש בכל עתירה פרטנית שעניינה הריסת בית ספציפי (בג"ץ 8150/15 אבו ג'מל נ' מפקד פיקוד העורף (22.12.2015); בג"ץ 6905/18 נאג'י נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית (2.12.2018); בג"ץ 7961/18 נעאלווה נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית (6.12.2018); בג"ץ 8886/18 ג'ברין נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית (10.1.2019) (להלן: עניין ג'ברין); ובקשה לדיון

נוסף באותו עניין שנדחתה – דנג"ץ 416/19 ג'ברין נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית (17.1.2019)). חרף האמור, העותרים – אשר מעתירתם עולה כי הם מודעים לכך שלפניהם משוכה גבוהה להעלות טענות עקרוניות בסוגיות אשר נדונו ונבחנו זה מכבר – שבו וטענו כי הגיעה העת לבחון סוגיות אלו. עם זאת, לא מצאתי שיש בעתירתם כדי להצדיק סטייה מן ההלכה שנקבעה זה מכבר בהקשר זה.

12. אכן, בפסיקת בית משפט זה הובהר כי על המשיב לעשות שימוש זהיר בסמכות הקנויה לו מכוח תקנה 119, בהתאם לעקרונות של סבירות ומידתיות (ראו למשל: בג"ץ 4597/14 עואודה נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית, פסקה 16 (1.7.2014); בג"ץ 1624/16 חמאד נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, פסקה 21 (14.6.2016) (להלן: עניין חמאד)). על בעל הסמכות לוודא כי פעולת ההריסה מבוצעת לתכלית ראויה, וכי היא עומדת במבחני המידתיות. עוד נקבע כי בעת הפעלת הסמכות, על המשיב להביא בחשבון, בין יתר השיקולים הרלוונטיים לעניין, את חומרת המעשים המיוחסים למפגע ועוצמת הראיות נגדו כמו גם את מספר האנשים הצפויים להיפגע כתוצאה מהפעלת הסמכות ומאפייניהם (בג"ץ 5290/14 קואסמה נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית (11.8.2014) (להלן: עניין קואסמה); עניין חמאד, פסקה 22).

13. בהתחשב בנקודת מוצא זו, בחינת מכלול השיקולים בענייננו מובילה למסקנה חד-משמעית כי לא נפל כל פגם בשיקול דעתו של המשיב. בראש ובראשונה, טענת העותרים כי צו ההחרמה וההריסה אינו מבוסס על תשתית ראייתית מספקת נגד צאלח, אינה ניתנת להתקבל. כפי שגם נקבע בעבר, הראיות הנדרשות לצורך קבלת החלטת המשיב להריסת בתים הן ראיות מנהליות (ראו למשל: עניין קואסמה, פסקה 27; בג"ץ 2418/18 קונבע נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית, פסקה 7 (10.4.2018)). במקרה זה, הונחו בפני המפקד ראיות שונות, ובראשן הודעותיו של אחיו של צאלח, עאצם, בנוסף לראיות נוספות המצביעות על מעורבותו של צאלח בפיגוע. עניינו של עאצם פורט בהרחבה בפסק דינו של השופט נ' הנדל בבג"ץ 974/19 ולא נחזור על האמור בו. די בכך שאבהיר, כי עיון בחומר הראיות בעניינו של עאצם, אשר שהוגש לנו לאחר הדיון, מגלה מעורבות חד-משמעית וברורה מצד צאלח בפיגוע שבוצע על ידי השניים בצוותא חדא.

14. כך למשל, בהודעותיו במשטרה הבהיר עאצם כי יצא לביצוע הפיגועים על מנת "להפוך לשהיד" (הודעה מיום 10.1.2019, עמ' 3, שורה 86). עאצם ציין כי פנה לאחיו צאלח ואמר לו שברצונו לבצע פיגוע כאשר הוא מבקש ממנו להיות הנהג שלו (הודעה מיום 10.1.2019, עמ' 4, שורות 125-126). לאחר ששכנע את צאלח לעשות כן, נערכו

השניים לביצוע הפיגוע והצטיידו בכלי נשק, צאלח נהג ברכב לעבר עפרה, ועאצם גם הנחה אותו לאן לנסוע לאחר שיבצע את הירי (הודעה מיום 10.1.2019, עמ' 5, שורות 146-145). מהודעתו של עאצם גם הובהר כי השניים עמלו ביחד על ניקוי הרכב והסתרתו לאחר ביצוע הפיגוע (הודעה מיום 10.1.2019, עמ' 5).

די בראיות אלה כדי לבסס את מעורבותו של צאלח בביצוע הפיגוע הרצחני, מעורבות ממשית וכולטת, כאשר הוא יצא ביחד עם אחיו עאצם לבצע את פעולת הרצח ונהג ברכב על מנת לאפשר את ביצוע הירי מתוכו. מיותר לציין כי טענת העותרים שלא ניתן למצוא קשר בין מעשי צאלח לבין "נסיבות פטירת התינוק", מוטב היה לה שלא תשמע בנסיבות טרגיות כאלה. אין חולק כי מדובר במעורבות באירוע חמור במיוחד, שגם הביא לתוצאה קשה וטרגית. מדובר בסוג הפעולות – פעולות טרור רצחניות שיש בהן כדי להביא לפגיעה בחיי אנוש – המצדיקות נקיטת אמצעים המרתיעים מפני ביצוע מעשים דומים.

15. כאמור, העותרים טענו עוד כי לבני משפחתו של צאלח לא יוחסה מעורבות לאירוע או ידיעה מראש של אשר צפוי להתרחש, אך אין לה לטענה זו כיצד שתועיל. בפסיקת בית משפט זה הובהר זה מכבר כי מודעות או מעורבות מצד קרובי המפגע אינה תנאי הכרחי להפעלת תקנה 119, אף כי לעניין זה עשויה להיות השפעה על היקף הצו שניתן על ידי המשיב (בג"ץ 5943/17 פלוני נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, פסקה 9 (3.8.2017); בג"ץ 5942/17 פלוני נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, פסקה 9 (3.8.2017); עניין ג'ברין, פסקה 11). ומכל מקום, מלשון התקנה עולה כי לשם עשיית שימוש בה נדרשת "זיקת מגורים" של המפגע למבנה, גם כאשר אין מדובר במבנה אשר בבעלותו (ראו למשל: בג"ץ 8567/15 חלבי נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, פסקה ט (28.12.2015)). בענייננו, ההריסה מכוונת לדירה שבה התגורר צאלח ובה קיימת זיקת מגורים ברורה, ולא ליתר חלקי המבנה. גם בהיבט זה אפוא אין מדובר בהחלטה שמקימה כל עילה להתערבותנו, וגם לא ניתן לומר כי מדובר בהחלטה שאינה עומדת בדרישת המידתיות (השוו: בג"ץ 4177/18 קבהא נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, פסקה 14 (7.6.2018)). לא זו אף זו, אף אם לא ניתן לייחס לבני המשפחה מודעות או מעורבות בביצוע הפיגוע, הרי שכפי שגם צוין בבג"ץ 974/19, אביהם של השניים, עותר 2, הוא אחד "מבכירי החמאס הצבאי בבנימין" אשר לא טען כי נקט באמצעים כדי למנוע ממי מבניו לפעול בדרך הטרור – אף שהיה מודע למעשיהם בעבר ובכלל זאת למעשיו של עאצם (אשר יזם את הפעולה אליה הצטרף צאלח) שגם נשא עונש מאסר בישראל בעבר בשל פעילות טרור. גם החומר שהוגש לעיוננו בדיון במעמד צד אחד תומך באמור.

16. ובאשר לטענת העותרים לפגיעה בזכות השימוע. אכן, כלל יסוד הוא כי רשות מנהלית לא תפעיל סמכות באופן שיש בו כדי לפגוע באדם, לפני שניתנה לו הזדמנות נאותה להשמיע בפניה את טענותיו. ככלל אפוא, ולמעט בנסיבות חריגות, יש ליתן זכות שימוע גם במקרים בהם נעשה שימוש בתקנה 119 לתקנות ההגנה (בג"ץ 7040/15 חמאד נ' המפקד הצבאי באזור הגדה המערבית, פסקה 32 (15.11.2015)). בענייננו, כחלק מהליך השימוע, נשלחה לבא-כוח העותרים דאז, הודעה בדבר כוונה להוציא צו החרמה והריסה לדירה, בה צוינה העילה בגינה נדרשת הוצאת הצו. בהודעה גם הובהר כי ניתן לפנות למשיב בהשגה. העותרים גם ביקשו להאריך את המועד להגשת השגה, ובקשתם נענתה, פעמיים, לפני משורת הדין. סופו של יום, לא הוגשה השגה כאמור אף כי הצו הוצא חודש וחצי לאחר ההתראה האחרונה שניתנה לעותרים, וזאת רק ביום 28.3.2019. במובן זה, לא ניתן לומר כי לעותרים לא ניתנה הזדמנות להשיג על ההחלטה. חרף זאת, הם נמנעו מלעשות כן. זאת, על אף שעותרת 4, רעייתו של צאלח, לא נעצרה כלל, ועל אף שעותרת 1 שוחררה ממעצרה ביום 4.3.2019 – כאשר לטענת העותרים מעצרו של בני המשפחה הוא זה אשר מנע מהם לגבש השגה מבוססת על תשתית עובדתית מלאה. על כן אפוא, לא ניתן לקבל טענה זו.

17. ובאשר לטענת העותרים להיעדר אפקטיביות הרתעה במקרה זה, בפרט כאשר דירה אחרת של המשפחה – המבנה בו התגורר עאצם – נהרסה רק לאחרונה. גם דינה של טענה זו להידחות. ראשית, מידת ההרתעה הדרושה נגזרת בראש ובראשונה מחומרת המעשה המיוחס למפגע, ועל המניע לביצועו (עניין המוקד להגנת הפרט, פסקה יח). אכן, על המשיב לבחון גם את מידת ההרתעה האפשרית שניתן יהיה להפיק מהריסת המבנה, ויש גם לאזן בין שיקולי ההרתעה לבין זכויות דיירי הבית (ראו למשל: בג"ץ 974/19 דחאדחה נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, פסקה 8 (4.3.2019)). בנסיבות מקרה זה, לא מצאתי כל עילה להתערב בהחלטת המשיב שניתנה בהתבסס על הערכת מידת ההרתעה הצפויה. אין לקבל את הטענה כי בשל העובדה שמדובר באחים בני משפחה אחת – אשר פעלו יחדיו לביצוע פעולה אכזרית משותפת – הריסת כל אחד מהמבנים תביא להרתעה פחותה. מכל מקום, בהתחשב בנסיבות המקרה, אין בכך שמדובר בשני מבנים של אותה משפחה, בהם התגורר כל אחד מהאחים בנפרד, כדי לקבל את הטענה גם בדבר אי-עמידה בדרישת המידתיות.

18. יש גם לדחות את טענת העותרים כי אין עוד תועלת בפעולה מכוח תקנה 119 נוכח העובדה שצאלח מצא את מותו זה מכבר. בפסיקת בית משפט זה כבר נקבע כי גם אם המפגע מצא את מותו, ואינו בר-עונשין עוד, אין בכך כדי למנוע שימוש בתקנה ואין

בכך כדי לאיין את הצורך בנקיטת אמצעי הרתעה (בג"ץ 2528/16 מצאלחה נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית, פסקה 27 (15.6.2016); עניין חמאד, פסקה 27).

19. בשולי הדברים אעיר כי העיתוי של הוצאת צו ההחרמה וההריסה אינו מגלה כל עילה להתערבות, ואין בו מאומה כדי להצביע על כך שתכלית ההריסה נועדה להיות ענישה תחת הרתעה, כפי שביקשו העותרים לטעון. בנוסף, לא מצאתי מקום להידרש לטענות העותרים כי לא הוצגה בפניהם תכנית ההריסה, בין היתר נוכח העובדה שהעותרים בחרו בסופו של יום לא להגיש כל השגה, ושעה שהוצגה חוות דעת מקצועית לעניין ההריסה במסגרת תגובת המשיבים לעתירה וניתנה לעותרים ההזדמנות לטעון בעניין זה.

20. סיכומו של דבר, נוכח כל האמור, ולאור חומרת המעשים, תוצאותיהם הקשות וזיקת המפגע לדירה, הרי שלא מצאתי כל עילה להתערב בהחלטת המשיב לעשות שימוש בתקנה 119 לתקנות ההגנה להורות על החרמת והריסת הדירה.

אציע אפוא לחבריי לדחות את העתירה.

הצו הארעי שניתן בהחלטה מיום 1.4.2019 יעמוד בתוקפו למשך חמישה ימים מיום מתן פסק דין זה.

ש ו פ ט

השופט ע' פוגלמן:

בקשתם של העותרים כי נשוב ונדון מחדש בסוגיות העקרוניות שמעוררת מדיניות הריסת הבתים, שבה ועולה בכל דיון שעניינו הפעלת הסמכות לפי תקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת-חירום), 1945.

אין לי אלא לשוב על דברים שאמרתי בהקשר זה:

"את דעתי בעניין ההלכה הנוהגת לגבי הריסת בתים מכוח הוראת תקנה 119 לתקנות ההגנה והקשיים העקרוניים הכרוכים בה הבעתי לא אחת (ראו למשל חוות דעתי בבג"ץ 5839/15 סידר נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית

(15.10.2015); בבג"ץ 1630/16 זכריא נ' מפקד כוחות
 צה"ל (23.3.2016); בבג"ץ 1336/16 אטרש נ' מפקד פיקוד
 העורף, פסקה 1 לחוות דעתי (3.4.2016); בבג"ץ
 5141/16 מחאמרה נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית
 (24.7.2016); ובבג"ץ 5943/17 פלוני נ' מפקד כוחות
 צה"ל בגדה המערבית (3.8.2017). כפי שצינתי בפרשות
 אלו, אף שאני סבור כי ראוי לעיין מחדש בהלכה זו על
 מנת לפרוש את היריעה לגביה במלואה, הרי שזו מחייבת
 עד שלא תשתנה, ככל שכך יקרה, בהרכב מורחב" (בג"ץ
 628/18 כמיל נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, פסקה
 13 (28.2.2018)).

בהינתן ההלכה הקיימת ואמות המידה שנקבעו בגדרה, מצטרף אני למסקנת
 חברי, השופט ד' מינק, כי אין עילה להתערבותנו בהחלטת המפקד הצבאי.

ש ו פ ט

השופטת ד' ברק-ארז:

אני מסכימה לתוצאה שאליה הגיע חברי השופט ד' מינק, ולכל הערותיו של חברי
 השופט ע' פוגלמן.

ש ו פ ט ת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ד' מינק.

ניתן היום, ו' בניסן התשע"ט (11.4.2019).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט